

NIEUWSBRIEF

Nummer 5 – Mei-Juni 2011

Editoriaal

Libië, Israël en de Europese hypocrisie

Er is heel wat hypocrisie in de houding van de Verenigde Staten en de Europese landen tegenover de volksopstand in Libië. De Europese lidstaten hebben sancties tegen Libië beslist: visumverbod voor bepaalde personen, bevroren van bezittingen, opzeg van het kaderakkoord met Libië, wapenembargo en nu ook nog het uitvoeren van luchtbombardementen tegen het leger van Kadhafi die men wil dagvaarden voor het Internationaal Strafhof.

De Vlaamse regering beslist om aan Syrië en Yemen geen wapens meer te leveren en de Waalse regering heeft de wapenlicentie met Libië ingetrokken. België ijvert mee tegen een eventuele verkiezing van Syrië in de VN-mensenrechtenraad. De Verenigde Staten en enkele Europese landen dreigen met sancties tegen Syrië.

Maar wat deden de Europese landen toen het Israëlijsche leger begin 2009 de Gazastrook bombardeerde en er toen meer dan 1400 Palestijnen gedood werden, onder wie heel wat kinderen, vrouwen en bejaarden? In Israëlijsche gevangenissen zitten nog altijd duizenden Palestijnse politieke gevangenen, onder wie 221 kinderen en 37 vrouwen. In verhouding tot de bevolking telt Israël het meeste politieke gevangenen ter wereld. In de eerste helft van april stierven 19 Palestijnen na de verschillende Israëlijsche luchtaanvallen op Gaza. Op de bezette Westelijke Jordaanoever worden honderden nieuwe woningen voor de Joodse kolonisten gepland of gebouwd, een flagrante schending van het internationaal recht. En intussen keurt het Israëlijsche parlement vrijheidsbeperkende wetten goed, onder meer om de herdenking van de Nakba, de massale verdrijving van Palestijnen van hun grond en huizen in 1948, te verbieden. En wat is het antwoord van de Europese regeringsleiders? Het associatieverdrag met Israël wordt niet opgeschort en er was op een bepaald ogenblik zelfs sprake van opwaardering van de betrekkingen met Israël.

Er zijn resoluties van het Vlaams parlement waarin de regering gevraagd wordt om geen wapens meer aan Israël te leveren, maar intussen leveren we wel aan de Amerikanen die het naar Israël doorsluizen. Ook van enige sanctie is er nog steeds geen sprake.

Blijkbaar hanteren de Europese regeringen andere maatstaven als het de oorlogsmisdaden van Israël betreft!

Maar de Europese burgers blijven niet stilstaan. Zo zal er in mei of juni een nieuwe internationale humanitaire vloot naar Gaza vertrekken. Er zullen ook enkele Belgen meegaan. Men kan deze actie steunen door een Belgische boot te helpen financieren (via rek. nr. BE52 000 157 66 47 09 van Palestina Solidariteit met vermelding van Belgium to Gaza: fiscale vrijstelling vanaf 40€). In juli heeft op vraag van 15 Palestijnse organisaties een grote internationale missie plaats van vrijwilligers die de Palestijnse civiele maatschappij hun steun komen betuigen – zie daarover meer in deze nieuwsbrief. Ook de boycotacties en de campagne tegen de leningen van Dexia aan joodse kolonies in de Palestijnse bezette gebieden gaan verder. Aarzel ook niet uw gemeente hierover te interpellieren, politici aan te spreken, en brieven naar de media te sturen. Nu meer dan ooit Palestina Solidariteit !

Het redactieteam

Brussel, 30 april 2011

Persbericht

Palestina Solidariteit steunt akkoord Palestijnse partijen

Wij zijn verheugd over het akkoord dat de Palestijnse politieke partijen Fatah en Hamas afsloten inzake een eenheidsregering. Het mandaat dat deze overgangsregering krijgt tot het organiseren van verkiezingen komt tegemoet aan de democratische verzuchtingen van het Palestijnse volk.

Deze overeenkomst steunt de samenhang onder de Palestijnen bij hun strijd voor gelijke rechten, zelfbeschikking en het recht op terugkeer voor vluchtelingen en compensatie. Het is begrijpelijk dat de partijen die de meerderheid van de Palestijnen vertegenwoordigen constructief gaan samenwerken om dit alsnog te bereiken.

Het is tekenend voor het Israëliëse regime dat het deze overeenkomst verwerpt en zelfs als reden gebruikt om de vredesbesprekingen -eens te meer- op de lange baan te schuiven. Zoals we weten uit geheime documenten heeft Israël de voorbije jaren alle vredesvoorstellen en de meest verregaande toegevingen van Palestijnse onderhandelaars afgewezen, blijft het de VN resoluties schenden en blijft het illegaal verder bouwen op de bezette Westelijke Jordaanoever.

De internationale gemeenschap moet deze overeenkomst tussen de Palestijnse facties respecteren en dit democratisch proces aanmoedigen. Tegelijkertijd moet ze Israël onder druk zetten om werkelijke vredesonderhandelingen te starten op basis van de VN-resoluties ter zake.

Het wordt tijd dat Hamas, waarvan democratisch verkozenen nog steeds in Israëliëse gevangenissen zitten, van de Europese lijst van terroristische organisaties geschrapt wordt.

Actuele notities

Israël en VS betreuren verzoening Fatah-Hamas en erkenning Palestijnse staat

Eind april zijn de twee grootste Palestijnse politieke partijen Hamas en Fatah tot een akkoord gekomen. Een van de overeengekomen punten is de vorming van een eenheidsregering met onafhankelijke leden en de voorbereiding van presidents- en parlementsverkiezingen binnen het jaar. De Verenigde Staten gaan zich nu met deze Palestijnse interne aangelegenheid bemoeien en willen van deze eenheidsregering niet weten. Heel merkwaardig, want toen in 2007 Hamas de verkiezingen won, waren ze de eersten om van Hamas te eisen dat ze een eenheidsregering zou vormen, zo niet zouden ze elke financiële steun aan de Palestijnen stopzetten.

De Israëlische minister van Financiën Youval Steinitz heeft als reactie op het Palestijns verzoeningsakkoord de blokkering beslist van de belastingsgelden en douanerechten die Israël voor de Palestijnse Autoriteit incasseert en overdraagt (La Libre Belgique, 2.5.2011). De Israëlische minister van Buitenlandse Zaken Avigdor Lieberman heeft gezegd dat Israël niet zal onderhandelen met een Palestijnse regering waar Hamas deel van uitmaakt (NOS, 1.5.2011, lees ook <http://nos.nl/artikel/237026-israel-schort-afdracht-belasting-op.html>) De Israëlische eerste minister Benjamin Netanyahu stelt de Palestijnse President Mahmoed Abbas voor de keuze: ofwel vrede met de joodse staat ofwel vrede met Hamas. En de Israëlische president Shimon Peres doet er nog een schepje bij: "Het zal de realisatie van een Palestijnse staat verhinderen" (De Morgen, 29.4.2011).

Inderdaad, de Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA) wil dat de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in september uitspraak doet over de erkenning van een onafhankelijke Palestijnse staat. Tot nu toe zijn de Palestijnen enkel waarnemend lid in de Algemene Vergadering, en dit sinds 1975. Op 15 november 1988 legde de Palestijnse Nationale Raad in Algiers een onafhankelijkheidsverklaring af. Al meer dan 130 landen hebben sindsdien een onafhankelijke Palestijnse staat erkend.

Als reactie op de plannen van de Palestijnse Nationale Autoriteit, dreigt Israël ermee joodse kolonies te annexeren. Op 29 maart vertelde een bron bij de Israëlische regering dat Israël ernstig overweegt om grote kolonies op de Westelijke Jordaanoever in te lijven als de Palestijnen vervolg geven aan hun streven naar internationale erkenning van een Palestijnse staat (De Morgen, 30.3.2011).

De Israëlische eerste minister Netanyahu wil het zekere voor het onzekere nemen en zal op 22 of 24 mei in het Amerikaans Congres pleiten voor het schrappen van elke hulp aan de Palestijnse Autoriteit mocht de Palestijnse president Mahmoud Abbas volharden in zijn voornemen om het lidmaatschap van de Verenigde Naties aan te vragen. Intussen is Abbas in Parijs de steun van Frankrijk gaan vragen (Le Figaro, 22.4.2011).

Belgium to Gaza maakt zich klaar om nog voor de grote vakantie te vertrekken

In het kader van de 2^e internationale flottielje van de Free Gaza Movement zal België met een vijftal mensen een gemeenschappelijke boot (België, Australië, Canada en Denemarken) naar Gaza sturen. Ook Frankrijk, Nederland, Duitsland, Turkije en nog een aantal andere landen doen mee. De startdatum is nog niet definitief: het is ofwel eind mei ofwel na 12 juni.

Intussen hebben de donorlanden van de Palestijnse Autoriteit bij woord van de Noorweegse minister van Buitenlandse Zaken Jonas Gahr Store begin april in Brussel het internationaal botenkonvoi veroordeeld (voor meer informatie lees: <http://www.haaretz.com/print-edition/news/donor-states-to-pa-condemn-provocative-flotillas-to-gaza-1.356322>).

In Nederland heeft de regering de Nederlandse organisaties opgeroepen af te zien van deelname (NRC Handelsblad, 28.4.2011).

Wie Belgium to Gaza financieel wil helpen kan een bijdrage storten op 000-157 66 47-09 van Palestina Solidariteit met de vermelding Belgium to Gaza (fiscaal attest vanaf 40€)

Internationale missie "Welkom in Palestina" van 8 tot 16 juli 2011

Vijftien Palestijnse organisaties of organisaties die in Palestina werkzaam zijn (o.a. Alternative Information Center, Badil, Bil'in Popular Resistance Committee, International Solidarity Movement, ...) hebben tot de organisaties van het middenveld een oproep gedaan om op vrijdag 8 juli massaal naar Palestina te gaan met als boodschap het recht om in vrede te leven, om vrij te kunnen bewegen, om de bezetting stop te zetten, om een einde te maken aan de muur en de getto's. Er wordt gerekend op 1500 mensen. In Frankrijk hebben zich al 140 mensen aangemeld. Ook in België, Duitsland, Italië, Engeland en de Verenigde Staten hebben zich mensen ingeschreven.

Voor België kan men meer informatie bekomen bij jan.dreezen@gmail.com (zie ook: <http://bienvenuepalestine.com/?p=1#more-1>).

Moord op Vittorio Arrigoni speelt in de kaart van Israël

Op 14 april werd de Italiaanse vredesactivist Vittorio Arrigoni (36 jaar) in Gaza ontvoerd en de dag nadien dood teruggevonden. Zijn ontvoerders hadden de vrijlating door Hamas van Al Walid Al Maqdisi (leider van de islamitische groepering Salafi Jihadien) geëist (De Morgen, 16.04.2011). Vittorio Arrigoni was 36 jaar en afkomstig uit het Italiaanse stadje Bulciago, ten noorden van

Milaan. In 2008 was hij op een humanitaire boot naar Gaza meegevaren. Daar werkte hij sindsdien als vrijwilliger bij de International Solidarity Movement (ISM), dezelfde organisatie, waar ook de Belgische Inge Neefs in Gaza actief is. (zie ook: <http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=24335> Frans, <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24373> Engels)

Op 22 april hielden een vijftigtal mensen een nagedachteniswake aan de trappen van de Beurs in Brussel.

Deze moord op de pro-Palestijnse vredesactivist Vittorio Arrigoni in Gaza speelt in de kaart van de Israëlische regering. Israël hoopt dat er nu minder internationale vredesactivisten naar Israël zullen komen en dat deze moord het gebrek aan controle van de Gazastrook door Hamas aantoonst, zodat Israël nu een reden kan invoeren om Hamas in Gaza opnieuw hard aan te pakken. Bovendien kan de pro-Israëlische propaganda nu het imago van de Palestijnen opnieuw beschadigen. Dit werd nogmaals geïllustreerd door de commentaar "Van uw vrienden moet ge't hebben" in het Belgisch tijdschrift "Joods actueel".

"A winner is a dreamer who never gives up" (Mandela)

Israël en de VS willen dat VN-rapport over de Gaza-oorlog wordt afgevoerd

Begin april schreef de Zuid-Afrikaanse rechter Richard Goldstone, van joodse afkomst, in de Amerikaanse krant The Washington Post een artikel waarin hij verklaart dat zijn rapport over de Gaza-invasie (die duurde van 27 december 2008 tot en met 18 januari 2009) een ander document zou zijn geweest als hij toen geweten had wat hij nu weet. In september 2009 concludeerde het

rapport dat zowel Israël als Hamas zich aan oorlogsmisdaden hadden schuldig gemaakt en mogelijk ook aan misdaden tegen de menselijkheid. Het rapport leidde toen tot verontwaardiging in Israël waar Goldstone als "zelfhatende jood" werd bestempeld.

Tijdens het VN-onderzoek kreeg Goldstone geen toegang tot het Israëlisch grondgebied. Nu hij op zijn conclusies terugkomt, ontving hij gelukswensen van de Israëlische minister van Buitenlandse Zaken Avigdor Lieberman en aanvaardde hij de uitnodiging om naar Israël te komen. Susan Rice, de Amerikaanse ambassadrice bij de VN, vindt nu dat het VN-rapport zo snel mogelijk van tafel moet worden gehaald. Susan Rice is niet aan haar proefstuk toe. Uit een WikiLeaks-document gepubliceerd op de Amerikaanse website Foreign Policy blijkt dat ze in mei 2009 geprobeerd heeft om de VN Secretaris-Generaal ervan te overtuigen het VN-rapport te schrappen. Eerder had de VS al gepoogd om de opdracht van de VN-onderzoekscommissie van Goldstone te beperken (De Morgen, 20.4.2011).

De Israëlische president Shimon Peres vertrok begin april 2011 naar New York om bij de VN Secretaris-Generaal Ban Ki-moon aan te dringen op het intrekken van het rapport (De Standaard, 8.4.2011). Hij ontmoette er ook de ambassadeurs van de 15 leden van de VN-Veiligheidsraad, omdat hij vreest dat deze leden het rapport naar het Internationaal Strafhof zullen verwijzen.

Intussen hebben de drie andere leden van de VN-onderzoekscommissie laten weten dat het nieuw bewijsmateriaal waarover Goldstone spreekt, niets aan de bevindingen in het rapport hebben veranderd (De Morgen, 15.4.2011, <http://amman.weblog.nl/amman/2011/04/leden-vn-commissie-gazarapport-klopt-wel.html>).

In het NRC Handelsblad van 7 april schrijft de Nederlandse advocate en hoogleraar Liesbeth Zegveld: "Goldstone heeft Israël herhaaldelijk gevraagd mee te werken aan het onderzoek, informatie te verschaffen en toegang te verlenen tot zijn grondgebied en zijn onderdanen. Israël heeft dit geweigerd. In het recht geldt dat een partij niet simpelweg de vaststelling van feiten kan voorkomen door medewerking te weigeren. (...) Bij weigering van medewerking door Israël was Goldstone dus in een goede positie om zijn rapport te schrijven zoals hij gedaan heeft. Het rapport is om die redenen nog steeds een belangrijke bron over de Gaza-oorlog. Ook is het nog steeds relevant voor juridische procedures, zij het dat de nieuwe informatie die Israël thans wel verstrekt, daarin meegenomen zal worden."

Lees ook:

- *De aanval op het Goldstone-rapport door ... Goldstone*, in Vrede, 14 april 2011: <http://www.vrede.be/nieuws/50-israel-palestina/2109-de-aanval-op-het-goldstone-rapport-door-goldstone>
- Brigitte Herremans, *Bang van Israël*, in De Standaard, 9 april 2011, p. 44
- <http://www.guardian.co.uk/world/2011/apr/14/un-gaza-report-authors-goldstone?intcmp=239>
- <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2011/apr/14/goldstone-report-statement-un-gaza?INTCMP=SRCH>

Brussel 15 april: solidariteitsactie met de Palestijnse politieke gevangenen

Naar aanleiding van de internationale dag van de Palestijnse politieke gevangenen (17 april) hebben een zestigtal militanten een solidariteitsactie gevoerd voor de zetel van de Europese Commissie aan het rond punt Schumanplein in Brussel. Tot deze samenkomst werd onder meer opgeroepen door Palestina Solidariteit, Stichting Palestijnse Vrouwen in Nederland, Stichting Talliq, Mouvement Citoyen Palestine, Egalité en de General Union of Palestinian Students (GUPS-Belgium).

Thans zijn er duizenden politieke gevangenen in Israël, waaronder 221 kinderen en 37 vrouwen. Het zijn allemaal mensen die zich verzetten tegen de Israëlische bezetting. Een 14-jarige jongen die een steen naar de door Israël illegaal gebouwde apartheidsmuur had gegooid, moest 5 maanden in de gevangenis blijven. Heel wat mensen worden opgepakt zonder aanklacht of zonder proces. Deze administratieve hechtenis geldt initieel voor een periode van 6 maanden en kan nadien telkens verlengd worden zodat sommigen

jarenlang in de gevangenis verblijven zonder proces. Het gebeurt vaak dat vrouwen in de gevangenis terecht komen omdat hun man "gezocht" wordt. Vrouwen die in de gevangenis bevallen, worden geboeid tijdens de bevalling.

De Palestijnse politieke gevangenen ondergaan allerlei vormen van foltering: mensen worden vele dagen en nachten van hun slaap beroofd of moeten op een stoel in pijnlijke situaties zitten, het hoofd bedekt met een smerige, vuile zak, dikwijls gedrenkt in urine. Palestijnse gearresteerde kinderen tekenen na mishandeling een "bekentenis" in het hebreuws en worden vervolgens door een Israëlische militaire rechtbank veroordeeld.

Zelfs democratisch verkozen parlementsleden van Hamas zitten in Israëlische gevangenschappen. Daarom werd door de organisatoren van de solidariteitsactie gevraagd dat de Europese Unie de organisatie Hamas van de lijst van terroristische organisaties zou verwijderen. Ze eisten ook de opschorting van het associatieverdrag tussen de EU en Israël.

Lees of bekijk ook:

- <http://www.dewereldmorgen.be/video/2011/04/15/verdriet-om-dood-activist-tijdens-internationale-dag-voor-palestijnse-gevangenen>
- <http://mcpalestine.canalblog.com/archives/2011/04/17/20904210.html>
- <http://www.youtube.com/watch?v=u6cesHHHmFk&feature=related>
- <http://www.youtube.com/watch?v=Kat4ieYPYWs&feature=related>
- <http://www.youtube.com/watch?v=WbMD8SGVRvg&feature=related>
- <http://www.youtube.com/watch?v=LDqQp76CBVU&feature=related>
- http://www.youtube.com/watch?v=6maE3inv_HI&feature=related
- <http://www.youtube.com/watch?v=0ecEwUUexm8&feature=related>

4 april: Juliano Mer-Khamis, de directeur van het Freedom Theatre, vermoord in Jenin

Juliano Mer-Khamis, de directeur van het Freedom Theatre, werd op 4 april doodgeschoten door twee gewapende mannen. Mer-Khamis richtte het Freedom Theatre op in het vluchtelingenkamp van Jenin in 2006. Hij regisseerde de documentaire "De kinderen van Arna", over het werk van zijn moeder Arna Mer Khamis met kinderen uit het vluchtelingenkamp van Jenin.

17 maart: solidariteitsactie met aangeklaagden van boycotproces in Parijs

Het is niet de eerste maal dat voorstanders van de boycot van Israëlische producten in Frankrijk voor de rechter worden gedaagd. De meeste klachten worden door de BNVCA

(Bureau National de Vigilance Contre l'Antisémitisme) ingediend of door de kamer van koophandel Frankrijk-Israël die zich baseert op artikel 225 punt 1 en 2 van de wet 77-574 van 7 juni 1977 gewijzigd door de wet 2004-204 van 9 maart 2004 houdende diverse economische en financiële bepalingen (bekendgemaakt in de Journal Officiel de la République Française of JORF van 10.3.2010: zie de tekst van art 225-1 en -2 op <http://www.youtube.com/watch?v=pZrWXDUKPTA&feature=related>)

Op 17 maart jl. was het de beurt aan de senatrice Alima Boumedienne-Thierry (les Verts) en 3 andere militanten om voor de rechtbank van Bobigny (Parijs) te verschijnen. Ze hadden aan een boycotactie in de Carrefour van Montigny deelgenomen.

Zowat vijfhonderd sympathiesanten (waaronder een dertigtal Belgen) waren aanwezig op het proces. Uiteindelijk werd het proces verschoven naar 20 oktober 2011.

- <http://www.europalestine.com/spip.php?article5995>
- <http://www.youtube.com/watch?v=t9e4uPr9XD8>
- <http://www.europalestine.com/spip.php?article5997>

12 maart: Actie tegen Israëlische apartheid in de Nieuwstraat van Brussel

In het kader van de jaarlijkse Israël Apartheid Week voerden een aantal Belgische organisaties (Palestina Solidariteit, Intal, Génération Palestine, Mouvement Citoyen Palestine) op zaterdag 12 maart in de Brusselse Nieuwstraat een symbolische actie. Aan de Finistère-kerk stond een controlepost: actievoerders, verkleed als Israëlische soldaten en Palestijnen, speelden 4 uur lang scènes uit het dagelijkse leven aan een Israëlische checkpoint.

De Israël Apartheid Week is een jaarlijks evenement dat ontstond in 2005 aan de universiteit van Toronto. De actievoerders wilden het publiek sensibiliseren over de discriminatie en de vernedering van de Palestijnen door Israël. Ze maakten ook promotie voor de Boycott, Divestment & Sanctions-campagne (BDS).

- http://www.youtube.com/watch?v=b9JphTB2V_Y
- <http://www.dewereldmorgen.be/video/2011/03/15/isra-elsche-controlepost-in-de-nieuwstraat>

Israëlische busmaatschappij verkrijgt concessie voor busvervoer in Waterland

Begin april heeft de Israëlische busmaatschappij Egged via zijn Europese dochteronderneming EBS een concessie verkregen om acht jaar het streekvervoer te verzorgen in Waterland, ten noorden van Amsterdam.

Om te kunnen meedingen werd in 2010 EBS - Egged Bussystemen opgericht als onderdeel van de Israëlische Egged Group. Egged is Israël's grootste transportbedrijf. De achtjarige concessie van Stadsregio Amsterdam, die eventueel met twee jaar kan worden verlengd, zou een waarde hebben van ongeveer € 500 miljoen.

Egged zal op 11 december beginnen met buslijnen die de steden Purmerend, Hoorn, Volendam, Edam en Wormerveer verbinden met het centrum van Amsterdam. Het streekvervoer van de hoofdstad zal ongeveer 250 nieuwe bussen tellen. Egged exploiteert al zo'n 1.400 bussen in Polen, met exclusieve franchises in Warschau, Krakau en Bydgoszcz.

Egged-voorzitter Gideon Mizrahi verklaarde triomfantelijk: "Deze overwinning is een doorbraak voor ons, want dit is onze eerste kans om het openbaar vervoer te verzorgen in een West-Europees land". Men weze in België bij deze gewaarschuwd.

Een van de meedingende concurrenten was Connection (Veolia-concern) waarvan de Franse onderafdeling Veolia Transport al in 2004 een concessieovereenkomst verkreeg voor het bouwen en het uitbaten van een tramway voor Jeruzalem en een deel van de bezette Westelijke Jordaanoever.

Bronnen:

- [IsraelNationalNews, Het Parool](#)
- <http://israeltoday.nl/headlines/9-nederlands/1531-egged-verslaat-europese-concurrenten-voor-busvervoer-amsterdam>
- [Egged verslaat Europese concurrenten voor busvervoer Amsterdam](#)

Israëli's mogen niet oproepen tot boycot van producten uit joodse kolonies

Op 7 maart keurde de Knesset (het Israëlisch parlement) de eerste versie goed van een wetsontwerp dat Israëli's verbiedt om op te roepen tot boycot van producten uit de joodse kolonies in de bezette gebieden.

Er zijn veel Israëli's die uit principe geen producten willen die afkomstig zijn van Israëlische bedrijven op de Westelijke Jordaanoever of de Golanhoogte. Zo kan het gebeuren dat gasten in een restaurant in Tel Aviv een fles wijn terugsturen die afkomstig is van een Israëlische wijnboer op de Golanhoogte (het Syrisch gebied dat Israël in juni 1967 bezette en in 1981 annexeerde). Als de Israëlische antiboycotwet wordt goedgekeurd, kunnen deze restaurantbezoekers een boete van 6000€ krijgen. (De Volkskrant, 9.3.2011).

Ook Israëlische artiesten die weigeren op te treden in joodse kolonies op de Westelijke Jordaanoever (bijv. in het net geopende theater van de Arielkolonie) zullen een straf kunnen oplopen.

Bovendien geldt deze wet ook voor buitenlanders die oproepen tot boycot van Israël: ze kunnen tien jaar lang de toegang tot het Israëlisch grondgebied ontzegd worden.

Binnen Israël werd hiertegen al geprotesteerd door o.a. Eilat Maoz van de Coalitie van Vrouwen voor de Vrede (zie <http://www.boycotisrael.info/nieuws.aspx?id=62>).

Israëlisch verbod op nagedachtenis van etnische zuivering (Al-Nakba of ramp)

Tussen 1947 en 1949 werden meer dan 725.000 Palestijnen (of 2/3 van de bevolking) door de Israëlische gewapende troepen uit Palestina verdreven. De Palestijnen noemen deze gebeurtenis Al-Nakba (ramp of catastrofe). De meeste waarnemers zijn het erover

eens dat een erkenning door Israël van de Nakba tot verzoening kan bijdragen en onontbeerlijk is om tot vrede te komen.

De Palestijnen die in Israël gebleven zijn en thans slechts nog 20% van de bevolking vormen, herdenken elk jaar de Nakba op 14 mei. Op 14 mei 1948 riep Ben Gourion immers eenzijdig de onafhankelijkheid van Israël uit.

Tot nu toe was de discussie beperkt gebleven tot de inhoud van de schoolboeken, maar op 23 maart heeft het Israëliisch parlement een wet goedgekeurd waarbij het ministerie van financiën het budget drastisch kan verminderen of schrappen voor verenigingen en plaatselijke gemeenschappen die de Nakba herdenken. Als dus een Arabische gemeente of een door de overheid gefinancierde instelling aan de Nakba aandacht besteedt kan hen geld of subsidies worden ontnomen.

Aanvankelijk voorzag het wetsvoorstel van Israel Beitenou (partij van Avigdor Lieberman) in een straf van 3 jaar gevangenis, maar zover wilden de Israëliische parlementsleden uiteindelijk niet gaan. De discussie in het parlement was vrij bitsig en gaf aanleiding tot volgende uitspraak van Uzi Landau, minister van infrastructuur: "al wie de Nakba herdenkt, zet aan tot terrorisme en tot de vernietiging van de joodse staat" (Le Monde 26.3.2011).

Beperking van verblijfkeuze voor Palestijnen binnen Israël

Een andere wet die op 23 maart werd goedgekeurd is de wet over de toelatingscommissies. In dorpen of gemeenten met minder dan 400 gezinnen kunnen deze ballotagecommissies opgericht worden om te beslissen welke nieuwe inwoners ze wel of niet toelaten. Dit wetsvoorstel werd ingediend door David Rotem (Israel Beitenou-partij) die ook al het wetsvoorstel over de loyaliteitsplicht had ingediend waarbij elke burger loyaliteit aan de "joodse en democratische staat" moet beloven. Ook 2 parlementsleden van de oppositiepartij Kadima hadden het wetsvoorstel mee ondertekend.

Op 24 maart moest het Israëliisch hoger gerechtshof zich uitspreken over een Palestijns koppel dat zich de toegang tot het dorp Rakefet zag geweigerd om de reden dat ze "sociaal onaangepast" zijn. De weigering kan dus gelden voor Palestijnen, mensen afkomstig uit Arabische landen, mensen met een handicap, alleenstaande moeders en zelfs voor orthodoxe joden.

Israël bekommt verwijdering van de Palestijnse intifadah-groep op Facebook

Eind maart heeft Facebook op verzoek van de Israëliische regering de groep "Derde Palestijnse intifadah" gesloten (De Volkskrant, 30.3.2011). De site van deze netwerkgroep kreeg in een paar maanden tijd 350.000 leden en riep op tot een Palestijnse opstand tegen de bezetting van Oost-Jeruzalem en de rest van de Westelijke Jordaanoever.

Facebook is in de Arabische wereld een belangrijk middel voor activiteiten. Facebook is hierdoor een politieke factor en staat regelmatig onder druk van pro-Israëlische groepen.

Aanvankelijk weigerde Facebook de groep te verwijderen omdat het sterk gelooft in de mogelijkheid van gebruikers om hun mening te uiten. Maar toen de Israëlische minister van Informatie Yuli Edelstein in een brief aan Facebook schreef dat de groep opriep tot geweld om de Palestijnse bezette gebieden te bevrijden, wijzigde Facebook zijn standpunt en verwijderde de groep.

De activisten achter de Intifadah-groep hebben nu een account op Twitter geopend : @Third_Intefadat en vertelden: *"We zullen verwijderd worden zoals ook gebeurde op facebook, maar het interesseert ons niet: de datum van de geplande opstand zit diep in ons hart en geheugen"*.

Netanyahu zegt ontmoeting met Justin Bieber af

In tegenstelling tot Roger Waters (Pink Floyd) die oproept tot een culturele boycot van Israël, gaf de 17-jarige Canadese zanger Justin Bieber op 14 april een concert in Tel Aviv. De Israëlische eerste minister Benjamin Netanyahu wou ook Bieber ontmoeten in zijn residentie en daar zouden kinderen aanwezig zijn die te lijden hebben van raketbeschietingen uit de Gazastrook. Beelden van Bieber en de kinderen zouden dan de wereld rondgaan en zo de aandacht vestigen op de slachtoffers van de raketbeschietingen uit Gaza. Bieber die zich niet politiek wou laten misbruiken ging hier niet op in en Netanyahu had plots geen zin meer om Bieber te ontmoeten. (NRC Handelsblad, 13.4.2011).

Wie wel loof kreeg van de Israëlische krant Jerusalem Post was de Belgische vijftigjarige loper Stefaan Engels die deelnam aan de marathon van Tel Aviv. Hij liep daar voor het "goede doel", namelijk voor de Israëlische vereniging "Linshom" die zich inzet voor astmapatiënten. (De Morgen, 11.4.2011).

Moord vergelden met bouwen van 500 huizen in de joodse kolonies

Op 11 maart werden in de Joodse kolonie Itamar, dicht bij Nablus, 5 personen (ouders plus 3 kinderen) vermoord. Als vergelding besliste de Israëlische premier Netanyahu nu om in de joodse kolonies 500 extra huizen te bouwen. En de Israëlische minister van Binnenlandse Zaken Yishai deed er nog een schep bij: *"Voor elk slachtoffer zouden duizend nieuwe woningen moeten worden gebouwd"*. (De volkskrant, 15.3.2011). Op de wekelijkse vergadering van het Israëlisch kabinet is zelfs gesuggereerd een geheel nieuwe joodse kolonie te stichten (De Volkskrant, 15.3.2011). Maar zover is het niet gekomen. De 500 nieuwe woningen zullen merendeels in de bestaande grote joodse kolonies rond Oost-Jeruzalem komen, zoals Modi'in Illit, Maale Adumin en Ariel. Er zullen ook 48 huizen worden gebouwd in de kleinere kolonie Klar Eldad ten zuidoosten van de Palestijnse stad Bethlehem die nu door joodse kolonies omsingeld is. De meeste joodse inwoners van Klar Eldad wonen in containers en zijn afkomstig uit Rusland. In de

naburige joodse kolonie Nokdim woont Avigdor Lieberman de huidige minister van Buitenlandse Zaken.

Palestijnse boekhandelaar in Jeruzalem moet Israël verlaten

De Palestijn Munther Fahmi is getrouwd met een Amerikaanse en heeft een boekhandel (The Bookshop) in het American Colony Hotel in Jeruzalem. Jaren reisde hij regelmatig naar Amerika en kwam hij telkens met een toeristenvisum terug naar Israël. De Israëlische overheid heeft sinds een paar maanden het verjoodsingsbeleid verscherpt en wil het aantal Palestijnse bewoners van Jeruzalem beperken.

In 2008 bijvoorbeeld hebben 4577 Palestijnen hun "recht op verblijf" in Jeruzalem verloren (Le Monde 12.4.2011).

Bij zijn aankomst op de luchthaven van Tel Aviv werd de Palestijnse boekhandelaar aan een steeds strengere ondervraging onderworpen. Men liet hem weten dat zijn verblijven in de Verenigde Staten de duur van 3 maanden per jaar niet mogen overschrijden.

Hij stapte naar het Israëlisch Hoger Gerechtshof, maar op 17 februari werd zijn beroep verworpen en het Hof adviseerde hem om zich tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken te wenden en daar humanitaire redenen in te roepen om toch in Israël te mogen blijven. Helaas is de minister van Binnenlandse zaken niemand anders dan Eli Yishai, leider van de rechts-religieuze Shass-partij en voorstander van een demografische joodse meerderheid in Jeruzalem.

Munther Fahmi krijgt nu de steun van een aantal auteurs zoals de Turk Orhan Pamuk en de Israëlische romanschrijvers David Grossman en Amos Oz. Een petitie om hem te steunen (<http://www.ipetitions.com/petition/munther/>) werd al door meer dan 3000 mensen ondertekend.

Het dagelijkse leven van de Palestijnse familie Kurd in de wijk Sheikh Jarrah

De Palestijnse familie Kurd was tijdens de oorlog van 1948 uit Haïfa gevlucht en had 50 jaar geleden van de Verenigde Naties de sleutels van een leeg huis in Sheikh Jarrah gekregen. Sheikh Jarrah is een Arabische wijk in Oost-Jeruzalem waar sinds enkele jaren een strijd woedt die de verjoodsing als inzet heeft.

Joodse kolonisten probeerden lange tijd bezit te nemen van het huis van de familie Kurd. Volgens de kolonisten was het huis voor 1948 een joodse eigendom. Regelmatig drongen de kolonisten het huis binnen en kregen de bewoners klappen.

Na jaren procederen, gefinancierd door kolonistenorganisaties en geld van financiers uit de Verenigde Staten, velde een Israëliische rechtbank een merkwaardig oordeel: de kolonisten kregen een in 2000 bijgebouwde vleugel aan de voorkant van het huis, terwijl de Palestijnse familie (12 mensen, waaronder 5 kinderen) zich tevreden moest stellen met de rest van de woning. Beide families delen nu de ingang.

Op 18 april komt een Israëliische politiecombi aangereden en 2 politieagenten stappen uit. *"Die hond, een Duitse herder, valt ons iedere keer aan. Onze kinderen kunnen niet meer buiten spelen"* vertelt Rifqa al-Kurd (81 jaar en moeder van 5 kinderen). Zulke taferelen spelen zich nu al maanden bijna elke dag af voor de deur van de Palestijnse familie. De bijtgrage hond van hun nieuwe joodse huisgenoten valt één van de 12 familieleden aan, er wordt gescholden en heen en weer geduwd. De Israëliische politie komt en gaat (NRC Handelsblad, 18.4.2011).

http://www.stopdebezetting.com/staatsterrorisme_2/abu-kamel-of-the-al-kurd-family-has-died-two-weeks-after-israel-forcibly-evicted-him-from-his-home-of-52-years.html

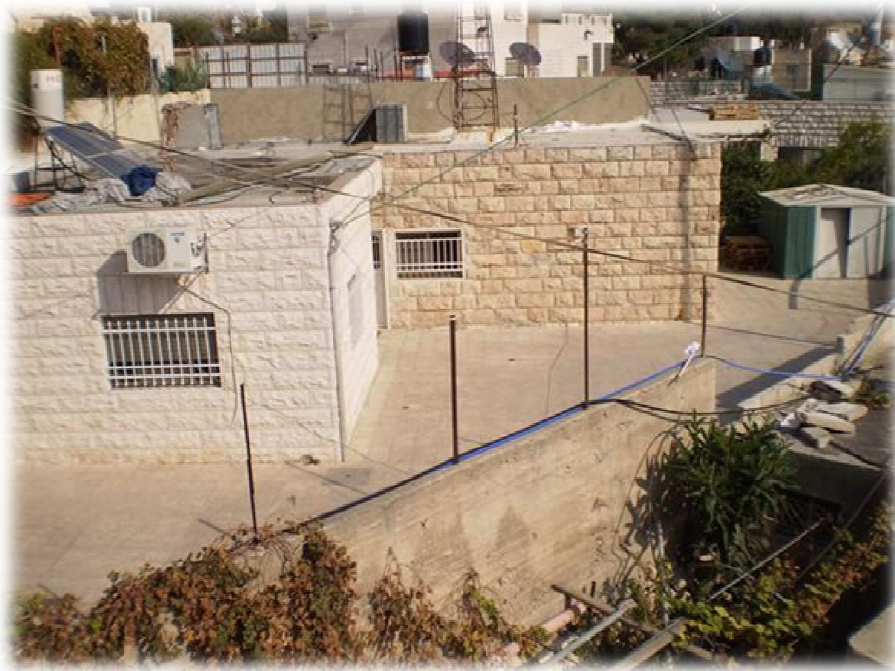

Foto van het huis van de Palestijnse familie al-Kurd. In het aanbouwsel, wat ze voor hun zoon hebben gebouwd, links, wonen de joodse kolonisten.

De Muur van de Schande

Volgens ROGER WATERS van Pink Floyd, de makers van de succesvolle plaat 'The Wall', is de tijd gekomen voor een culturele boycot van Israël. Die is niet gericht tegen de bevolking daar, wel tegen de regering. Hij hoopt hetzelfde effect te sorteren als de boycot destijds van het apartheidsregime in Zuid-Afrika.

In 1980 werd een song die ik had geschreven, 'Another Brick in the Wall Part 2', door de regering van Zuid-Afrika verboden omdat zwarte Zuid-Afrikaanse kinderen hem gebruikten om hun recht op gelijk onderwijs op te eisen. Het Apartheidsregime wierp als het ware een culturele blokkade op tegen bepaalde songs, de mijne inbegrepen.

Uit: DE MUUR VAN DE SCHANDE (De Standaard online 15 maart 2011, 5 uur):

<http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=JF37EMFO>

We don't need no occupation

Vijfentwintig jaar later, in 2005, gebruikten Palestijnse kinderen op een festival op de Westelijke Jordaanoever dezelfde song om te protesteren tegen de muur die Israël optrok. Ze zongen: *We don't need no occupation! We don't need no racist wall!* Op dat ogenblik had ik nog niet met eigen ogen gezien waar ze over zongen.

Een jaar later zou ik in Tel Aviv optreden. Palestijnen van een beweging die een academische en culturele boycot van Israël bepleitte, vroegen mij om het niet te doen. Ik had mij al uitgesproken tegen de muur, maar twijfelde of een culturele boycot de juiste aanpak was. De Palestijnen vroegen of ik de bezette Palestijnse gebieden wilde bezoeken om de muur zelf te zien, voor ik mijn beslissing nam. Ik ging akkoord.

Onder de bescherming van de Verenigde Naties bezocht ik Jeruzalem en Bethlehem. Ik was totaal niet voorbereid op wat ik die dag zag. De muur is een verschrikkelijk bouwsel om te zien. Hij wordt bewaakt door jonge Israëlische soldaten die mij, een toevallige waarnemer uit een andere wereld, met minachtende agressie behandelden.

Als het voor mij, een buitenlander, een bezoeker, zo kon zijn, hoe moest het dan niet zijn voor de Palestijnen, voor de onderklasse, de pasjesdragers? Ik wist toen dat mijn geweten niet toestond dat ik wegging van de muur, van het lot van de Palestijnen die ik had ontmoet: mensen van wie het leven elke dag door de Israëlische bezetting werd verpletterd. Uit solidariteit, en misschien een beetje machteloos, schreef ik die dag op hun muur: *We don't need no thought control.*

Omdat ik beseftte dat mijn aanwezigheid op een podium in Tel Aviv onvermijdelijk de onderdrukking die ik had gezien zou legitimeren, zegde ik mijn optreden in Tel Aviv af en verplaatste het naar Neve Shalom, een landbouwgemeenschap die kikkererwtten verbouwt en die zich inzet voor de samenwerking tussen mensen met verschillende geloofsovertuigingen: moslims, christenen en joden werken er harmonieus naast elkaar.

Tegen alle verwachtingen in werd Neve Shalom het grootste muziekevenement in de korte geschiedenis van Israël. Ongeveer 60.000 fans trotseerden verkeersopstoppen om erbij te zijn. Wij vonden het geweldig aangrijpend en op het einde van het optreden spoorde ik de jonge mensen die daar waren aan om van hun regering te eisen dat ze vrede zou sluiten met haar burens en dat ze de burgerrechten van de Palestijnen in Israël zou respecteren.

Helaas heeft de Israëlische regering in de jaren die volgden geen poging gedaan om wetten in te voeren die de Israëlische Arabieren dezelfde rechten zouden geven als de Israëlische Joden. En de muur is gegroeid, onverbiddelijk, en heeft meer en meer van de Westelijke oever illegaal geannexeerd

Leave them kids alone

De mensen van Gaza, opgesloten in een virtuele gevangenis achter de muur van de illegale Israëlische blokkade, worden met nog andere vormen van onrechtvaardigheid geconfronteerd. Kinderen gaan hongerig naar bed en zijn vaak chronisch ondervoed. Vaders en moeders vinden geen werk in een gedecimeerde economie en kunnen hun gezin niet onderhouden. Universiteitsstudenten met beurzen om in het buitenland te studeren, missen de kans van hun leven omdat zij niet mogen reizen.

De afstotelijke en draconische controle van Israël over de belegerde Palestijnen van Gaza en de Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever (met inbegrip van Oost-Jeruzalem), en de weigering om de vluchtelingen te laten terugkeren naar hun thuis in Israël, eisen dat mensen met gevoel voor rechtvaardigheid, overal ter wereld, het burgerlijke, geweldloze verzet van de Palestijnen steunen.

Wanneer regeringen in gebreke blijven, moeten mensen iets doen, met alle vreedzame middelen waarover ze beschikken. Daarom werk ik mee aan de campagne voor boycot, desinvestering en sancties tegen Israël, uit solidariteit met niet alleen het volk van Palestina maar ook de vele duizenden Israëli's die het niet eens zijn met het beleid van hun regering.

Mijn overtuiging is geboren uit de idee dat alle mensen elementaire mensenrechten verdienen. Dit is geen aanval op het volk van Israël. Maar het is wel een oproep tot mijn collega's in de muzieksector en tot artiesten in andere disciplines om deel te nemen aan deze culturele boycot.

Artiesten hadden gelijk toen ze weigerden om in Sun City, het vakantieoord in Zuid-Afrika, op te treden tot de Apartheid viel en blanke en zwarte mensen gelijke rechten hadden. En wij hebben gelijk wanneer we weigeren om in Israël op te treden tot de dag komt - en komen zal hij - dat de muur van de bezetting valt en Palestijnen en Israëliërs zij aan zij leven, in de vrede, de vrijheid, de rechtvaardigheid en de waardigheid die zij allemaal verdienen.

Uit The Guardian

ROGER WATERS is één van de oprichters en nog altijd lid van Pink Floyd.

Wat? De muur die Israël heeft gebouwd beknot niet alleen de bewegingsvrijheid van de Palestijnen, maar ook hun kansen op een normaal leven. Een boycot is nodig.

Waarom? Alle andere acties, ook die van haar eigen bevolking, hebben de Israëlische regering er nog niet van kunnen overtuigen dat de muur alleen maar schade berokkent.

VN-mensenrechtenraad veroordeelt Israëlish systematisch geweld in de Golan

SANA – Door een tweederde meerderheid van haar leden nam de in Genève gevestigde Mensenrechtenraad op 25 maart 2011 een resolutie aan ter veroordeling van de Israëlische systematische schendingen in de bezette Syrische Golan.

De resolutie, die werd naar voren gebracht door een aantal Arabische, islamitische en Afrikaanse groepen en de niet-gebonden staten, samen met een aantal bevriende landen van Latijns-Amerika, benadrukken dat Israël niet heeft voldaan aan resolutie nr. 497 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties. Die roept Israël op zich terug te trekken uit de bezette Golan.

De resolutie bevestigt ook de toepasbaarheid van de Vierde Conventie van Genève die relevant is voor de bescherming van burgers tijdens de Israëlische oorlog tegen de Golan.

Het eist dat de Israëlische bezettingsautoriteiten onmiddellijk hun pogingen stopzetten inzake het veranderen van het bouwkundig karakter, de demografische en institutionele structuur en de juridische situatie van de bezette Syrische Golan.

Deze benadrukt ook het recht van de ontheemde bevolking van de Golanhoogten om terug te keren naar hun thuisland en het herstel van hun eigendommen.

Van Israël wordt geëist dat het de Syrische burgers van de Golan toestaat om hun familie te bezoeken in hun vaderland Syrië via de grensoverschrijding Quneitra, evenals dat het zijn onrechtvaardige beslissing over het verbod op dergelijke bezoeken annuleert omdat dit een flagrante schending is van de Vierde Conventie van Genève en het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

De resolutie eist ook de onmiddellijke vrijlating van de Syrische gevangenen en de plicht om hen te behandelen in overeenstemming met de Internationale Mensenrechten Wet.

De resolutie doet een beroep op alle VN-lidstaten om geen enkele wetgevende en administratieve maatregel of procedure van de Israëlische bezettingsautoriteiten te erkennen.

De VN-secretaris-generaal werd verzocht om deze resolutie naar de internationale organisaties te sturen en deze beslissing direct op grote schaal te verspreiden.

De Syrische ambassadeur en permanent vertegenwoordiger bij de VN in Genève, Fayssal al-Hamwi, die de resolutie voorlegde aan de raad, herinnerde de raadsleden aan Israëls schending van de internationale legitieme resoluties en de voortdurende bezetting van de Golanvlakte en de dagelijkse schendingen van de burgerlijke, politieke, economische, maatschappelijke en culturele rechten.

Hij benadrukte ook de Israëlische systematische schendingen van de mensenrechten die alle aspecten van het leven bepalen van de betrokken Syrische burgers in Golan.

Al-Hamwi deed een beroep op de raad om Israël onder druk te zetten om de Syrische gevangenen vrij te laten in Israëlische gevangenissen. De meeste van hen werden meer dan 26 jaar geleden gevangen genomen onder beledigende en onmenselijke omstandigheden.

Hij informeerde de raad over de onderdrukkende maatregelen, opgelegd door de Israëlische bezettingsautoriteiten tegen de Syrische burgers: Dr Majid al-Shaer en zijn zoon Fidaa, die veroordeeld zijn tot 5 jaar opsluiting in de gevangenis omdat ze zich verzetten tegen de erkenning van Israël of het aanvaarden van de Israëlische identiteit.

De Syrische permanente vertegenwoordiger herinnerde de Mensenrechtenraad ook aan de toenemende campagnes voor kolonies in de bezette Syrische Golan, waarvan de laatste campagne van de zogenaamde "Regionale Raad van Golan" genoemd werd: "Kom naar Golan".

Hij riep de Mensenrechtenraad op de beslissing van de Israëlische Knesset van 22 oktober 2010 op het uitvoeren van een referendum voor de terugtrekking uit de bezette Syrische Golan en Oost-Jeruzalem te veroordelen.

Syrische arbeiders in de bezette Golan

Het Syrische ministerie van Sociale Zaken en Arbeid verspreidde op 10 april 2011 een rapport over de ellendige situatie van Syrische arbeiders en kinderarbeid in de door Israël bezette Golan. Ook voorkomen Israëlische praktijken dat Syrische landbouwers op de Golanhoogten voordeel halen uit hun land, wat negatieve effecten heeft op hun inkomen en de economische situatie.

Rechten van arbeiders worden met voeten getreden, alsmaar meer Syriërs komen in Israëlische gevangenissen terecht en er is discriminatie tegen de mensen van de Golanvlakte. Zo worden leerkrachten Arabische literatuur en geschiedenis ontslagen in een poging om de geschiedenis van de regio en zijn Arabische identiteit te hertekenen.

Onder de Israëlische praktijken, die in het jaarverslag over de bezette Golan worden beschreven, staan ook de inbeslagname van land, het illegaal aftappen van water van het Masada Meer en andere meren in de Golan, aanvallen, aanhoudingen, huisarrest en hun beleid tegenover gevangenen.

Ook hebben studenten van de bezette Golan, die hun studie deden aan de Syrische universiteiten en terugkeerden naar de Golan, onvoldoende mogelijkheden tot een job en de niet-beschikbaarheid van gepast werk. Dit als gevolg van de aanhoudende Israëlische bezetting van de Golan.

Bronnen: Sana - <http://www.sana.sy/eng/22/2011/03/25/338486.htm> - <http://www.sana.sy/eng/21/2011/04/10/341029.htm>

Mario Bergen, 10.04.2011

Schrijf eens een lezersbrief of opiniestuk

In de media is de berichtgeving niet altijd "evenwichtig" en "objectief" wat het Palestijns-Israëlisch conflict, het Midden-Oosten en de Arabische landen betreft. Daarom is het belangrijk om te reageren. Schrijf een lezersbrief of stuur een opiniebijdrage. Hieronder vind je een opiniestuk dat Mario Bergen op 1 mei naar het Reformatorisch Dagblad stuurde als reactie op een artikel van 30 april 2011.

Broodje aapverhaal over miljoenen verdreven joden uit de Arabische wereld

Opiniestuk als reactie op het artikel "Tussen 1938 en 1973 werden 1 miljoen Joden uit de Arabische wereld verdreven" in het Reformatorisch Dagblad van 30/04/2011 –

http://www.refdag.nl/nieuws/buitenland/tussen_1938_en_1973_werden_1_miljoen_joden_uit_de_arabische_wereld_verdreven_1_549441# (redactie@refdag.nl)

Joodse inwoners hebben altijd een goed leven gehad in de Arabische wereld. Ze werden als volwaardige burgers aanzien en talrijke joden kwamen op de belangrijkste posten op economisch, sociaal en politiek vlak. Deze joden konden genieten van een bijzonder beschermingsstatuut, genaamd **dhimmi**¹. Er zijn enkele gevallen bekend waarbij bezittingen van joden in beslag werden genomen zoals in Alexandrië in Egypte en in Algerije. Maar de overgrote meerderheid van de joodse bevolking is vrijwillig vertrokken uit de Arabische wereld op vraag van zionistische organisaties om te emigreren naar Israël. Over een joods vluchtelingenprobleem of een georganiseerde verdrijvingscampagne welke de Arabische wereld creëerde is niets aan. Dit is een joodse stadslegende of een broodje aap verhaal.

Martin Janssen heeft het over "de eerste anti-Joodse pogroms die plaatsvonden in 1938" en "circa 1 miljoen Joden die tussen pakweg 1940 en 1973 uit hun Arabische thuislanden werden verdreven".

De arabist geeft een totaal verkeerde voorstelling van de gebeurtenissen in Egypte. Zelfs zijn eigen geciteerde organisatie *Justice for Jews from Arab Countries* levert een veel genuanceerder beeld over de positie van de joden in Egypte. (<http://www.justiceforjews.com/egypt.html>)

¹ *Gedurende vele eeuwen van kalifaten in Damascus en Bagdad en joodse aanwezigheid in Noord-Afrika kregen joodse inwoners telkens een speciaal statuut ter bescherming. Ze werden niet opgesloten in getto's en bantoestans of hadden niet te maken met checkpoints en militaire invallen. In plaats van tweederangsburgers (zoals Palestijnen in Israël) kregen joden belangrijke plaatsen in de Arabische wereld en een speciaal **dhimmi** statuut. Vanaf de tiende eeuw waren er zogenaamde "Hof joden" actief als tolk, bankiers, beleggers, adviseurs en zelfs als **vizir** (de tweede hoogste rang in de islamitische rechtbank). Joodse handelaren werkten gedurende eeuwen samen met de Marokkaanse bestuurders. De vraag naar meer autonomie voor joodse handelaren werd ingewilligd door Merinid sultans die voor hen moderne woonwijken met allerlei faciliteiten ("Mellah") bouwden vlakbij het koninklijk paleis gezien hun belangrijkheid bij het bestuur van Marokko. Joden werden diplomaten en vertalers die Arabische vorsten vertegenwoordigden in het buitenland. Talrijke joden kregen zelfs de bijzondere titel "Koopman van de Sultan" en genoten zo van grote zelfstandigheid als vertegenwoordiger van de sultan. In de negentiende eeuw werkten Noord-Afrikaanse joden vaak als verbindingsman voor handel tussen Europa en Noord-Afrika, of waren ze actief op consulaten en ambassades als hoge ambtenaren, vertalers of ambassadeurs in alle belangrijke steden. Onder Frans koloniaal bestuur kregen joden alle rechten, speciaal onderwijs en toegang tot de belangrijkste functies in het administratief - en economisch weefsel. Het is pas op aanmoediging van joods-zionistische leiders om de Alia te doen en naar Israël te trekken dat joden massaal Noord-Afrika verlieten.*

In 1938 gaven de joden in Egypte grote bijdragen aan de Yishuv in Eretz Israël. De Yishuv waren de joden die leefden in Palestina voor de oprichting van de staat Israël. Zij verzamelden geld om illegaal kolonies op te richten tegen de wetten van het Ottomaanse en nadien Britse bestuur in. Als gevolg daarvan ontstonden er massaal anti-joodse demonstraties in Egypte in de periode april tot juni 1938. Deze hadden plaats in Alexandrië, Cairo en Tanta met duizenden mensen die *Idbahu al-Yahud* (dood aan de joden) scandeerden en twee joden werden gedood in Tanta. (Prof. Laskier: p. 69).

In de jaren 1940, met de opkomst van het Egyptische nationalisme en inspanningen van de zionistische beweging om een joods thuisland te creëren in aangrenzend Israël, begonnen anti-joodse activiteiten maar het duurde tot 1945 voor rellen uitbraken. Op 2-3 november 1945 (28e Balfour Verklaring) werden vijf synagogen in brand gestoken (drie in Alexandrië en twee in Cairo). Er ontstond plundering, steniging van joodse instellingen (ziekenhuis, scholen en rustoord) en joodse huizen met talrijke joden die gewond raakten. (Laskier: p. 87-88 en Bat-Yeor: p. 113-114).

Na de oprichting van de staat Israël breekt tussen 15 mei en november 1948 opnieuw geweld uit. 70 joden vinden de dood en er vallen 200 gewonden door bommen in het Joods kwartier en bij persoonlijke aanvallen. Zo worden op 17 juli 1948 joodse winkelcentra gebombardeerd met vele doden als gevolg. 2.000 joden worden aangehouden en in huizen van bewaring tot maximaal achttien maanden ondergebracht.

Op 26 januari 1952 begint Zwarte Zaterdag met een massa-demonstratie tegen de Britse bestuurders en deze eindigde met de Edbahu al-Yahud schietpartij, rellen tegen joden, 500 joodse kantoren en warenhuizen worden in brand gestoken met vele doden en gewonden als gevolg. (Laskier: 145 – Bat Yeor: 114).

In 1956 worden 25.000 joden door de Egyptische autoriteiten opgedragen om het land te verlaten. Dit gebeurt na de Lavon Affaire van 1954 (een schandaal waarbij Israëlische spionnen in Egypte aanslagen tegen Westerse doelen planden) en de Suez-oorlog van 1956.

Natuurlijk is de discriminatie van deze joodse onderdanen, hun verwijdering en het geweld tegen hen in die jaren in Egypte totaal onaanvaardbaar. Maar men moet ze in een juiste context plaatsen in de socio-historische gebeurtenissen van die tijd.

Van één miljoen verdreven joden is geen sprake, van massale bloedbaden evenmin.

Herzl, stichter van het zionisme

Theodor Herzl (1860-1904), de oprichter van het moderne zionisme, erkende dat antisemitisme zijn zaak zou bespoedigen: de schepping van een separatistische staat voor joden. Om het joodse vraagstuk op te lossen, beweerde hij "moeten we er eerst een internationale politieke zaak van maken". Herzl schreef dat zionisme de wereld een welgekomen "eindoplossing zal bezorgen voor het joodse vraagstuk". In zijn "Dagboeken", pagina 19, verklaart hij "Antisemitisme zal onze beste vriend worden en antisemitische landen onze bondgenoten".

Joden die leven volgens de Torah, wensen te leven in vrede en harmonie met hun burens in elk land, met inbegrip van het historische Palestina. Zij walgen van gewelddadigheden van zionisten die dit doen in de naam van Israël en voorvaders.

Het is ironisch dat zionisten hun staat aanzien als de veilige haven voor het Joodse volk, terwijl diezelfde staat een ander volk verdrijft dat er al duizenden jaren onafgebroken

woonde. Daarom is het zo belangrijk dat journalisten – ook joodse – correct informeren over de bezetting, de Apartheidsmuur, de illegale kolonies en de discriminatie tegenover niet-joden in Israël.

De zionisten creëerden angst onder joden in Arabische landen nadat de Zionistische staat werd geschapen. Geen democratie met gelijke rechten voor alle inwoners, maar een joodse staat met apartheid tegenover Palestijnen en joden uit Afrika. De angstpsychose die men creëerde werkte succesvol in Jemen, Marokko, Irak, Algerije, Libië en Tunesië. Op plaatsen waar joden een bijzonder goed leven hadden in vrede en verdraagzaamheid. Het respect van Arabieren voor hen, bezorgde hen top-posities in de administratie, het gerecht, het leger en de politiek. Talrijke Marokkaanse joden werden zo ambassadeur in Nederland, Denemarken en Groot-Brittannië.

Irakese joden vluchten na bommencampagne

Toch waren er zionisten, zoals de fameuze Mordechai ben Porat, bijnaam Morad Abu al-Knabel (Mordechai de Bommenman), die Iraakse ambtenaren afperste om wetten te maken om joden aan te moedigen Irak te verlaten. Toen dat niet het nodige resultaat opleverde, startte hij een bommencampagne in synagogen in Bagdad in maart 1950.

De aanslagen tegen joodse doelen in Irak wezen eerst naar een islamitische achtergrond. Maar later doken aanwijzingen op dat de Israëlische geheime dienst Mossad achter deze terreurcampagne schuilging. De zo 130.000 uit Irak verjaagde joden zag men graag komen in Israël om het zware werk te doen waar de Ashkenazische elite zich te goed voor voelde.

Op 27 april 1950 vloog een man onder de valse identiteit van Richard Armstrong van Amsterdam naar Bagdad. Hij kwam als vertegenwoordiger van Near East Air Transport, een Amerikaanse charter maatschappij die een contract wou met de Iraakse premier Tawfiq al-Suwaida, om Iraakse joden naar Cyprus over te vliegen. Slechts zes weken eerder had de Iraakse regering de Denaturalisatiewet aangenomen, waardoor joden konden emigreren op voorwaarde dat zij afzagen van hun burgerschap, en gaf men hen een jaar om te beslissen om dit te doen. Een mysterieuze bomaanslag in Bagdad op de laatste dag van het joodse Pesach, in de buurt van een café bezocht door joden, zorgde dat veel joden deze oproep volgde. Op 9 mei 1950 ondertekende "Richard Armstrong" het contract met de Iraakse regering om joden te charteren naar "Cyprus".

Richard Armstrong was echter de in Irak geboren Mossad-agent Shlomo Hillel. En de uiteindelijke bestemming voor de duizenden Iraakse joden was niet Cyprus, maar Israël. Dezelfde Hillel werd jaren eerder in Bagdad aangehouden voor het trainen van zionistische militanten in kelders en op zolders. Naarmate de deadline naderde tot vertrek voor Iraakse joden, nam ook het aantal bomaanslagen en aanvallen met granaten tegen joden die synagogen verlieten toe. Zodoende dat joden die er nooit aan dachten om Mesopotamië te verlaten dit toch deden aldus Adam Shatz in zijn boek "Leaving Paradise".

Operatie Vliegend Tapijt in Jemen

De meeste joden konden niet weerstaan aan de lokroep van de nieuwe staat Israël en trokken massaal naar het land dat afhandig werd gemaakt van Palestijnen die daar al duizenden jaren onafgebroken een levendige economie en samenleving hadden opgebouwd.

Maar de Israëliische staat en joodse zionisten organiseerden ook diverse campagnes zoals "Het Vliegend Tapijt" ("Magic Carpet") in Jemen. Daarmee overtuigde men in de jaren vijftig 47.000 joden om zich te gaan vestigen in Israël. Volgens onderzoeker Shekhtman kostte de operatie zo'n honderd dollar per persoon of 4,5 miljoen dollar om de bijna 430 vluchten te organiseren vanuit de zuidelijke stad Aden, waar de meeste joden woonden.

Om problemen met de pas opgerichte staat Israël te vermijden en omdat spanningen tussen moslims en joden in zijn land opliepen, liet Imam Ahmed toe dat de joden veilig het land konden verlaten en terugkeren indien zij dat wensten. Israël begon dan een intensieve campagne om zoveel mogelijk joden te overtuigen naar het Beloofde Land te komen en hun tradities in de steek te laten. Met de uittocht van vele joodse juwelenmakers gingen oude familiegeheimen van zilversmeden verloren met een enorme impact op die industrie in Jemen.

Heden sporen zionisten nog steeds joden aan om "terug te keren naar hun thuisland" in landen zoals Frankrijk, Argentinië, Uruguay, Rusland en voormalige Sovjet republieken.

Mogen we dan geen kritiek hebben op die zionistische politiek die Palestijnen verdrijft uit hun huizen en dorpen om plaats te maken voor deze nieuwkomers? Dit terwijl er in de Negev en elders nog voldoende grond braakliggend is. Mogen we dan geen kritiek hebben omdat Afrikaanse en Jemenitische joden in Israël als werkslaven worden gebruikt en aanzien als derderangsburgers, na eerst door zionisten gelokt te worden naar "het Beloofde Land"?

Mario Bergen

Fiscale attesten

Vanaf 2011 kun je een fiscaal attest ontvangen voor giften vanaf 40 euro. Je kan hiermee de werking van Palestina Solidariteit vzw ondersteunen, onze solidariteitsacties en sensibilisering in België meer slagkracht geven (bv. Dexia-campagne, de BDS-campagne) en onze Palestijnse partners ondersteunen.

Je kan je gift storten op rekening **000-1576647-09 van Palestina Solidariteit met de vermelding van het specifieke project dat je wil ondersteunen.**

Kalender

Hieronder een greep uit de uitgebreide kalender. Meer gedetailleerde informatie en een ruimer aanbod vindt u terug op onze website.

11 mei 2011 – **Dexia-campagne: Algemene Vergadering Dexia**

Waar? Pachecolaan, Brussel

14 mei 2011 – **Nationale klachtendag tegen Agrexco**

14 mei 2011 – namiddag – **Via Velo Palestina**

Waar? Bethlehemplein, Sint-Gillis, Brussel

10 juni tot 18 september 2011 – **Fototentoonstelling Ground van Bruno Stevens**

Waar? Sint-Pietersabdij, Gent

14 juni 2011 – 21u30 – **Filmvoorstelling Budrus**

Waar? Cinéma Arenberg, Koningsgalerij 26, Brussel

25 juni 2011 – 10u – **Palestina Actueel met Willy Van Damme**

Waar? Oxfam, Vierwindenstraat 60 te 1080 Brussel

Juli 2011 – **Inleefreis Palestina Solidariteit**

8-16 Juli 2011 – **Internationale missie: Welkom in Palestina**

17 september 2011 – **Solidariteitsmaaltijd Palestina Solidariteit (nog te bevestigen)**

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen? Stuur dan een email met de vermelding "Uitschrijven nieuwsbrief" naar ons e-mailadres secretariaat AD palestinasolidariteit.be

Volg ons ook op [Facebook](#).

